

ДАВНЯ ВЕСНА

Була весна весела, щедра мила,
Промінням грала, сипала квітки,
Вона летіла хутко, мов стокрила,
За нею вслід співучії пташки!

Все ожило усе загомніло,-
Зелений шум, веселя луна!
Співало все, сміялось і брєніло,-
А я лежала хвора й самотна.

Я думала; "Весна для всіх настала,
Дарунки всім несе вона ясна,
Для мене тільки дару не придбала,
Мене забула радісна весна".

Ні, не забула; У вікно до мене
Заглянули від яблуні гілки,
Замиготіло листячко зелене,
Посипались білесенькі квітки.

Моя душа ніколи не забуде
Того дарунку, що весна дала,
Весни такої не було й не буде,
Як та була, що за вікном цвіла.

Леся Українка

КРУТИ

Вже стільки проминуло літ
Коли то сам Вкраїни квіт —
Юнацтво з блиском у очах —
Підняло синьо-жовтий стяг.

Їх триста під містечком Крути
Із гаслом: "Бути чи не бути",
Із покликом до бою: "Слава!"
Це ж наша молода держава!

А в вікнах — сестри й матері...
В очах — сльоза, думки — гіркі...
Нерівний бій — не вийти ж вам...
Ось ворог тут і ворог там...

Юнацтво з блиском у очах
Підняло синьо-жовтий стяг
Й склонило голови у змагу
За вимріяну в снах державу.

Ні, Вас ніколи не забути
І славного містечка Крути!
Зоряні хлопці — вас лиш триста,
Та змаг — ідея промениста!

МІ

Місяць яснасенький
Промінь тихесенький
Кинув до нас.
Спи ж ти, малесенький,
Пізній бо час.

Любо ти спатимеш,
Поки не знатимеш,
Що то печаль;
Хутко прийматимеш
Лихо та жаль.

Тяжка годинонько!
Гірка хвилинонько!
Лихо не спить...
Леле, дитинонько!
Жить — сльози лить.

Сором хилитися,
Долі коритися;
Час твій прийде
З долею битися, —
Сон пропаде...

Місяць яснасенький
Промінь тихесенький
Кинув до нас...
Спи ж ти, малесенький,
Поки є час!

Леся Українка

*Пояснення – Струна МІ
з вірша СІМ СТРУН, яку
Леся посвятила дядькові Михайлові*

СКРІЗЬ ПЛАЧ

Скрізь плач і стогін і ридання,
Несмілі поклики, слабі,
На долю марні нарікання
І чола схилені в журбі.

Над давнім лихом України
Жалкуєм-тужим в кожний час,
З плачем ждемо тієї години,
Коли спадуть кайдани з нас.

Ті сльози розстроюють рани,
Загойтись їм не дадуть.
Заржавіють від сліз кайдани,
Самі ж ніколи не спадуть!

Нащо даремнії скорботи?
Назад нема нам вороття!
Берімось краще до роботи,
Змагаймось за нове життя!

Леся Українка

СТАВАЙ, ЮНАЧЕ

Ставай до нас, юначе, в лави
І вище прапор піднімай,
Повсталала щоб у нас держава
І став свобідний рідний край.

Чекають нас міста і села,
Чекає степ і далечінь
І кличуть нас серця веселі
На славний і відважний чин.

Гартуємо ми дух і тіло
І не бажаєм нагород,
Щоб в чин звести преславне діло
І рідний визволить народ.

Ставай до нас, хто тілом юний
І хто душею не погас,
Стежок нас кличуть дальні струни
І вже в похід сурмить нам час.

Ставай до нас, юначе, в лави,
На сурмі клич до всіх заграй,
Щоб здобули разом державу
І прославляли рідний край!

Віра Ворскло

ДЕ ЗАРАЗ ВИ?

Де зараз ви, кати мого народу?
Де велич ваша, сила ваша де?
На ясні зорі і на тихі води
Вже чорна ваша злоба не впаде.

Народ росте, і множитья, і діє
Без ваших нагаїв і палаша.
Під сонцем вічності древніє й молодіє
Його жорстока й лагідна душа.

Народ мій є! Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ!
Пощезнуть всі перевертні й прибуду
І орди завойовників–заброд!

Ви, байстрюки катів осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде:
Народ мій є! В його болячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде!

Василь Симоненко